

Az sonra dışarıdaki dondurucu soğuğu daha az hissetmek için yemekhaneye kadar kimileri var gücüyle koşarken, kimileri birbirine iyice sokularak yürüyecekti. Onlarca çocuk, karanlıkta küçük karartılar halinde gece boyunca yağın kara bata çıka, arkalarından iz bırakarak ilerlerken, bir an önce yemekhaneye varma telaşındaki ayakların yumuşak karda çıkardığı ses, nefesleriyle birlikte havada bir süre donup asılı kalacak, ardından karanlığa karışacaktı.

Biraz daha oyalandı yatağında. Arkadaşları bir an önce hazırlanıp çıkmak için acele ederken o, yatağında fark ettirmeden kimlerin sahura kalkmadığını görmeye çalıştı bir süre.

Birkaç gece önceye kadar sahurda herkesle birlikte aynı telaşı yaşıyordu. Fakat o gece tüm kargaşaya rağmen uyanamamış, arkadaşlarından biri tam yataktan çıkacakken fark etmiş ve uyandırmıştı. Telaşla kalkmış az daha geç kalsa yiyecek bir şey bulamayacağını bildiği için mümkün olduğu kadar hızlı hareket etmişti. Kaloriferin önünde, yamaları iyice sökülmiş ayakkabılarını isteksizce giyerken bir anda sahura kalkmayan bir arkadaşının ayakkabılarına gözü takılmıştı. Etrafına bakınmış, kimseler kalmadığını görünce, yatağına kadar gidip uyuduğundan emin olduktan sonra hızlıca arkadaşının ayakkabılarını giyip çıkmıştı. Yol boyunca arkadaşlarına yetişmeye çalışırken dahi sokak lambalarının cılız ışığından uzak durmaya, gölgelerin en karanlık kısmında koşmaya özen göstermişti. Yemekhaneye vardığında gözden uzak masalardan birine geçmiş, herkesin baktığını düşündüğü için ayaklarını olabildiğince masanın altına saklayarak oturmuş, kimse görmesin diye içinden dualar ederken gözlerini arkadaşlarından utançla kaçırmıştı. Bir gözü ayaklarında yemek yerken, derin bir kederle aylardır defalarca her ayrıntısını, gittikçe artan bir kırgınlıkla tekrar yaşadığı ayakkabılarının alındığı güne dalmıştı.

Okul açılmaya yakın babası, **'Köyde giydiğin bu lastik ayakkabılarla okula gidemezsin. Sana bir ayakkabı almak lazım.'** demişti.

Nerdeyse tüm gün babasının dönüşünü beklemişti. Yeni ayakkabısını defalarca hayal etmiş, her defasında zihninde farklı bir renge boyamış ama nasıl olması gerektiğine bir türlü karar verememişti. Akşama doğru babasının elindeki kutuyu büyük bir heyecanla açmış ve ön tarafları yamalı ayakkabılara

sadece bakakalmıştı. Şaşkınlığı geçtikten sonra, üzüntü veya öfke benzeri bir duygudan öte hissettiği sadece kırgınlıktı.

Babası, **'Zaten okul öğrencilere üst baş, ayakkabı veriyormuş birkaç aya! O zamana kadar bunları giyersin.'** demişti.

Ertesi gün babasının peşi sıra, çarşıdan yatılı okula uzanan yolu yürürken ilk defa gördüğü yerlere ya da yola bakmaktansa başı önünde sürekli ayakkabılarına bakmış, böyle bir ayakkabı aldığı için babasına kırgınlığı giderek artmıştı. Okula vardıklarında kalabalığa karışmamak için babasının arkasında kalmayı tercih etmişti. Yanından geçen çocukların ayaklarına bakmış ve daha iyi saklanmak için gittikçe sinmişti. Sınıfa gitme zamanı geldiğinde, daha ilk anda çocuklar ayakkabılarını birbirlerine göstererek fısıldaşmaya başlamışlardı. Babasına duyduğu kırgınlık yerini öfkeyle karışık derin bir üzüntüye bırakmıştı.

Kuru ayaklarla yemekhaneye varmanın verdiği mutluluk, yanlış bir şey yapıyor olmanın verdiği huzursuzluk ve yakalanma korkusuyla gölgelenmişti yemek boyunca. Herkesin birbirinin her eşyasını tanıdığı yatılı okulda, ön yamaları alay konusu olan ayakkabılarının yerine başka ayakkabılar giydiğinin fark edilmemiş olmasını sahurdaki uyku sersemliğine bağlamıştı.

Ertesi sabah, uyanır uyanmaz, gece ayakkabılarını giydiği arkadaşını aramıştı gözleri. Giyinirken kaçamak bakışlarla takip etmiş, bir şey fark etmediğine yataktan çıktığını

görünce emin olmuş, ancak o zaman rahat bir nefes almıştı. Ardından hızlıca sabah etüdüne geç kalmamak için giyinip çıkmıştı.

Gün boyu ayakkabıları aldığı anı defalarca yaşamış, düşündükçe yaptığından duyduğu rahatsızlığa ve yakalanma korkusuna, çaresizliğin verdiği üzüntüye benzeyen bir duygu da eklenmişti. Ayaklarının ıslanmasına bir çare bulduğunu düşündüğünden akşama kadar aynısını bir daha yapmak için kendini ikna etmekle uğraşmıştı. Akşam etüdü bittikten sonra yatakhaneye yürürken utanç ve üzüntü karışımı bir duyguyla, **'olabilir!'** derken, kendi sesinden irkilmiş, öyle ki telaşla etrafına bakınmış, kimse olmadığını görünce rahatlamıştı. Gece uykuya dalmadan yakalanma ihtimaline karşı bir plan bile hazırlamıştı.